

Ἐκ τῆς τῆς μάννα ποῦ γεννᾷ παιδί γραμματισμένο
καὶ στένεται ὡς τ' ἀναλογεῖ ῥόδο ξεφουδωμένο

Κρήτ. ὄντας σταθῆς ὡς τ' ἀναλογεῖ τοαὶ μπιάνης τὸ ψαυτήρι
καὶ πῆς τοαὶ τὸν ἀπόστολο, τρέμει τὸ μοναστήρι

Κάθ. Συνών. ἀναγνωστήρι, ἀναλόγι 1. β) Συνεκδ.
ὁ τοπος περὶ τὸ ἀναλογεῖο, ὅπου στέκει ὁ χορὸς τῶν
ψαυτῶν συνήθως κατὰ τι ὑψηλότερος τοῦ ἐδάφους Σύμ.
Χίος. Συνών. παλτάδικο. 2) Μεταφ. κεφαλὴ (ἡ
σημ. διὰ τὸ ὕψος τοῦ ἀναλογεῖου) Κίμων. Νὰ σοῦ δώσω
μιάς τὸν ἀλλογεῖο!

ἀναλογῇ ἡ, Ἰων. (Σμύρν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλογίζομαι ὑποχωρητικῶς. Διὰ τὸν
σχηματισμὸν πβ. συλλογίζομαι - συλλογῇ κττ.

Σκέψις, συλλογισμὸς περὶ προσώπου ἀπόντος: Λογά-
ριζε μὴ καὶ θὰ παντρευτῇ, νὰ μὴ γίνηται αἰτία νὰ καρδιο-
πιάνεται καὶ νὰ λιγοψυχιάζῃ ἡ καλὴ του μετὰ τὴν ἀναλογίαν
(ἐκ διηγ.)

ἀναλογῆς ἐπίρρ. Κρήτ. ἀναλόης Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀναλόγως κατ' ἄλλα εἰς - ἡς, οἶον
ἀβουλή, κοντολογῆς κττ.

Κατ' ἀναλογίαν, ἀναλόγως ἔνθ' ἀν.: Ἀναλόης ποῦ
φαίνονται ἔνθ' ἀν. γίνῃ Ρόδ.

ἀναλόγι τό, ἀναλόγιο σύνθηθ. ἀναλόγι κοιν. ἀνα-
λόι Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀνωλόι Ἄνδρ.
ἄνωλόι ΚΟΙΚΟΝΟΜ. Δοκίμ. 2,340

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀναλόγιον παρὰ τὸ ὁμοίως μεσν.
ἀναλόγιον. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 273 (ἐκδ.
ΔΜαυροφρ. σ. 334) «εὐρίσκω εἰς χρυσοκόσκινον ἐπάνω
ἀναλόγιον | πτερὸν νὰ κεῖται τοῦ Ἐρωτος καὶ τόξον γεμι-
σμένον». Τὸ ἀνωλόι ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἐπίρρ. ἄνω,
διότι κεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑψηλότερον τοῦ ἐδάφους.

1) Ξύλινος ὀκρίβας ποικίλων σχημάτων καὶ διαστά-
σεων εὐχρηστος εἰς τοὺς ναοὺς πρὸς ἀπόθεσιν τῶν εἰς
χρήσιν τῶν ψαλτῶν ἱερῶν βιβλίων ἢ τοῦ εὐαγγελίου καὶ
εἰκόνων πρὸς προσκύνησιν ὑπὸ τῶν πιστῶν κοιν. καὶ Πόντ.
(Ἄμισ. Κερασ. Χαλδ. κ. ἄ.): Βάζω τὸ βαγγέλιο - τὴν εἰκόνα
ὡς τ' ἀναλόγι κοιν. Συνών. ἀναγνωστήρι, ἀναλογεῖο 1.

2) Ὀκρίβας ξύλινος ἢ σιδηροῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀπο-
θέτουν οἱ μουσικοὶ τὰ μουσικὰ κείμενα πολλαχ.

ἀναλογία ἡ, λόγ. κοιν. ἀναλογία Λέσβ. ἀναλοῖα
Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀναλονία Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀναλογία.

1) Σχέσις συμμετρικὴ μεταξὺ δύο ποσῶν ἢ πραγμάτων
συγκρινομένων λόγ. κοιν.: Τὰ ἔξοδα τοῦ δὲν εἶναι σὲ ἀναλο-
γίαν μετὰ τὴν περιουσίαν τοῦ. Τὰ φέρονται τὰ πράγματα σὲ ἀναλογία.
Κρίνω κατ' ἀναλογίαν. 2) Τὸ ἀναλογεῖν εἰς ἓνα ἕκαστον
μερίδιον, συνήθως ἐκ κληρονομίας λόγ. πολλαχ.: Τὰ μοι-
ράστηκαν καὶ πῆρε ὁ καθένας τὴν ἀναλογίαν τοῦ πολλαχ.
Πῆρε τὴν ἀναλοῖαν τοῦ ὁ πασάνας Βούρβουρ. Πληρώνου
τὴν ἀναλογίαν μ' (τὸ πληρώνου ἐκ τοῦ πληρώνω) Λέσβ.
Συνών. ἀνάλογο (ἰδ. ἀνάλογος 2).

ἀναλογίζομαι Λεξ. Δημητρ. ἀναλογεῖμαι Λεξ.
Δημητρ. Κρήτ. ἀναλοῶ Νάξ. (Φιλότ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναλογίζομαι.

1) Λογαριάζω κατ' ἑμαυτὸν, συλλογίζομαι Λεξ. Δη-
μητρ.: Ἄσμ.

Στέκω καὶ ἀναλογίζομαι τῆς θάλασσας τὰ μάκρη.

β) Μεταμελοῦμαι Νάξ. (Φιλότ.): Ἀνηλόγησα γι' αὐτό.
Συνών. μετανοῶ. 2) Συνέρχομαι, ἔρχομαι εἰς τὸν
ἑαυτὸν μου Κρήτ. Συνών. ἀνανοῶ, ἀναπαίρνω.

ἀνάλογος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀνάλογους βόρ. ιδιῶμ.
Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνάλογος.

1) Ὁ ἔχων σχέσιν συμμετρικὴν πρὸς ἄλλον, σύμμε-
τρος, ἐπὶ ποσῶν λόγ. κοιν.: Τὰ ἔξοδα ποῦ κάνει εἶναι ἀνά-
λογα μετὰ τὰ ἔσοδα τοῦ. Ἡ νύφη ἔχει ἡλικία ἀνάλογη μετὰ τὸ
γαμπρό. β) Ἀντάξιος, ἰσάξιος λόγ. πολλαχ.: Ἡ δεῖνα
δὲν πῆρε τὸν ἀνάλογό της. 2) Τὸ οὐδ. οὐς., τὸ κατὰ τὴν
διανομὴν πράγματός τινος ἀναλογεῖν εἰς ἕκαστον μερί-
διον ἢ ἐν περιπτώσει συνεισφορᾶς τὸ ὕφ' ἑκάστου κατα-
βαλλόμενον ποσὸν λόγ. κοιν.: Πῆρα τὸ ἀνάλογό μου ἀπὸ
τὴν περιουσία τοῦ πατέρα μου. Πλήρωσα τὸ ἀνάλογό μου γιὰ
τὴν ἐκδρομὴν - γιὰ τὸ γλέντι κττ. κοιν. Πούλ'σι τ' ἀνάλου-
γου τ' καὶ τοῦ ἔφαγι Λέσβ. Συνών. ἀναλογία 2.

ἀναλογῶ λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀναλογῶ = εἶμαι ἀνάλογος.

Μόνον κατὰ τὸ γ' πρόσωπ. ἀναλογεῖ, ἀνήκει κατ' ἀνα-
λογίαν: Τοῦ ἀναλογεῖ νὰ πάρῃ τόσες δραχμὲς - τόσο ψωμί
κττ. Συνών. πέφτει (ἰδ. πέφτω).

ἀναλόγως ἐπίρρ. λόγ. κοιν. ἀναλόως Ρόδ.

Τὸ μεταγν. ἐπίρρ. ἀναλόγως.

Κατ' ἀναλογίαν, ἐν σχέσει πρὸς τι: Βλέπομε καὶ ἀναλό-
γως κάνομε. Ἀναλόγως ὡς ἐκεῖνα ποῦ κερδίζει δὲν ξεδεύει
πολλά. Ἀναλόγως ὡς τὴν ἡλικίαν τοῦ καλὰ τὰ καταφέρνει.

ἄναλος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄναλος.

1) Ὁ μὴ περιέχων τὸ ἀναγκαῖον ἄλας, ὁ μὴ ἀλατισθείς,
ἐπὶ τροφῶν ἔνθ' ἀν.: Ἀναλον κρέας - φαγεῖν - ψωμῖν κττ.
Κερασ. Τραπ. Χαλδ. Ἀναλον καὶ ἄβρωτον φαγεῖν Κερασ.
|| Παροιμ. φρ.: Ἀμον ἄναλον χαλβάν (ὡσάν ἀνάλατος
χαλβᾶς. Ἐπὶ ἀνθρώπου ὁμιλοῦντος ἢ γελῶντος ἀηδῶς)
Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ἀριστοτ. Προβλ. 21,5
«ἄναλοι ἄρτοι πλείονα σταθμὸν ἔχουσι τῶν ἡλισμένων».
Συνών. ἀνολάτιστος 1, ἀνάλατος Α 1, ἀνάλιστος.
Πβ. ἀκράναλος, ἀνάλιν. 2) Μεταφ. ἀηδὴς εἰς τοὺς
λόγους καὶ τοὺς τρόπους, ἄχαρις, ἄκομπος ἔνθ' ἀν.:
Ἀναλος ἄνθρωπος - γυναῖκα. Ἀναλα λόγια. Συνών. ἄβρω-
τος 3, ἄγαρθος 2, ἀνάλατος Α 1β, ἄνοστος, γλυκανά-
λατος, κρήνος, σαχλός. Πβ. ἄβραστος Β 3, ἀνοστό-
πλαστος.

ἀναλοστεύω ἀμάρτ. ἀνελοστεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λ ο σ τ ε ύ ω.

Ἀνεγείρω τι διὰ τοῦ λοστοῦ, ἤτοι μοχλοῦ: Φέρε τὸ
λοστό ν' ἀνελοστεύωμεν ἐτούτη ἀῆ βέτρα.

ἀναλοχῇ ἡ, ἀμάρτ. ἀναλοδῇ Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀναλοχῇ.

Θόρυβος, ταραχή: Παροιμ.

Κάμνει ὁ κλέφτης ἀναλοδῇ νὰ φύῃ ὁ νοικοκύρης
ἢ νὰ φορηθῇ ποῦ χάσῃ (ἐπὶ ἐνόχου προσπαθοῦντος διὰ
φωνῶν νὰ πτοήσῃ τὸν ἔχοντα δίκαιον ἢ τὸν ἀδικούμενον).
Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. (ἐκδ. RDawkins) 1,384
«γροικῶντα τὴν ἀναλοχὴν ὁ κοντοσταύλης ἐβίγλισε νὰ
τοὺς ἰδῇ». Συνών. ἀναδεμός, ἀνακατισμός, ἀνα-
κατούρα Β 1.

ἀναλυγγιάζω Χίος — Λεξ. Κομ. Δεῖκ Μπριγκ. Βλαστ.
(λ. ἀναλυγκιάζω) ἀναλυγγιάζου Στερελλ. (Καλοσκοπ.
κ. ἄ.) ἀνελυγγιάζω Χίος — Λεξ. Βλαστ. (λ. ἀνελυγκιάζω)
ἄνελυγγιάζω Κῶς ἀναλυγγιάζω Κῶς ἀνελυγγιάζω Κάρπ.
ἄνελυγγιάζω Ἀστυπ. Κάλυμν. Κῶς Λέρ. Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λ υ γ γ ι ᾶ ζ ω. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Γερμ.

